

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoPr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115222717
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7115222717.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobkyne: F. S. F., nar. X.X.XXXX, bývajúcej v O. pri E., Y. č. XX, zastúpenej JUDr. Michalom Treščákom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Thurzova č. 6, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra SR, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o náhradu mzdy, o odvolaní žalobkyne i žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 15Cpr/3/2015-103 zo dňa 7.11.2017 takto

rozhodol:

M e n í prvý zaväzujúci výrok rozsudku tak, žalobu v časti o zaplatenie 6.288,24 € z a m i e t a.

Z r u š u j e výrok rozsudku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume 13.447,74 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Zároveň zaviazal žalobkyňu povinnosťou nahradiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Košice I trovy preddavkované štátom vo výške 114 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a tou istou povinnosťou zaviazal aj žalovaného.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa svojou pôvodnou žalobou domáhala vyslovenia neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 28.8.2012, ako aj náhrady mzdy za obdobie 36 mesiacov vo výške 935,50 € od 1.11.2012, teda spolu vo výške 33.678 € a náhrady trov konania.

3. Okresný súd Košice I svojim rozsudkom zo dňa 27.3.2014 č.k. 15Cpr/3/2012-97 vyslovil, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 28.8.2012 daná žalovaným žalobkyni je neplatná a rozhodol o trovách konania. Žalobu o náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.1.2015 č.k. 4CoPr/3/2014-124, ktorý nadobudol právoplatnosť 2.2.2015 bol výrok rozsudku súdu prvej inštancie o neplatnosti výpovede potvrdený, výrok o trovách konania odvolací súd zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie s tým, že o trovách má rozhodnúť v konečnom rozsudku.

4. Žalovaný sa vyjadril k nároku žalovanej na náhradu mzdy, predložil potrebné dôkazy a žiadal, aby v súlade s § 72 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížil, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov vôbec nepriznal. Poukázal na to, že nemá vedomosť, či žalobkyňa bola zamestnaná, ak bola zamestnaná počas trvania súdneho konania o platnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru a jej mzda by bola vyššia ako je plat podľa

§ 114 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z., žiadal, aby súd jej nepriznal náhradu za čas presahujúci 12 mesiacov. Ak by žalobkyňa bola zamestnaná a jej mzda by bola nižšia ako je plat podľa § 114 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z., žalovaný žiadal súd, aby jej priznal zníženú náhradu za čas presahujúci 12 mesiacov, a to o rozdiel medzi platom a poberanou mzdou.

5. Súd mal preukázaná, že žalobkyňa bola zamestnaná v spoločnosti Tesco Stores a.s. od 1.12.2013, jej čistý mesačný príjem za obdobie január 2015 až jún 2015 bol vo výške 689,76 Eur.

6. Súhrnnú výšku náhrady mzdy za obdobie od 1. 11. 2012 do 27. 3. 2014 súd mal vyčíslenú súdnou znalkyňou z odboru ekonómie, manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo O..F.. M. G., K., v znaleckom posudku č. 105/2015, a to vo výške 13.447,74 Eur. Znalkyňa pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala zo zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, z ust. § 114 ods. 2, priemerný zárobok žalobkyne bol jej funkčný plat, ktorý jej bol určený v dobe, keď došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru, t.j. ktorý by kontinuálne pokračoval. Podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 31. 8. 2012 bola žalobkyňa zaradená do funkcie hlavný radca v 8. platovej triede s účinnosťou od 1. 9. 2012 a bol jej určený funkčný plat vo výške 795,50 Eur, platová tarifa 361,50 Eur, zvýšenie platovej tarify 107,50 Eur, vyrovnanie (§ 133 ods. 1) 56,50 Eur.

7. Súd vec právne uzavrel podľa ust. § 316 ods. 1, § 319 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), § 1 ods. 4, § 6 ods. 1, § 25 ods. 1 písm. c/, § 46 ods. 1 písm. b/, § 59 ods. 1 písm. b/, § 83 ods. 1, § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov, § 79 ods. 1,2 Zákonníka práce, ale aj podľa čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

8. Konštatoval, že predmetom konania je nárok na náhradu mzdy uplatnený žalobkyňou z neplatne skončeného pracovného pomeru podľa § 47 písm. d/ zákona o štátnej službe, § 77 Zákonníka práce, § 114 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z.. Súd vo veci právoplatne rozhodol, že výpoveď doručená žalobkyňou žalovaným 28.8.2008 je neplatná. Dňom 31.10.2012 skončila žalobkyňa pracovný pomer so žalovaným, t.j. uplynutím výpovednej doby. Zamestnávateľ bol povinný poskytnúť žalobkyňu náhradu mzdy odo dňa uplynutia výpovednej doby podľa § 48 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z.z., t.j. od 1.11.2012 do času, keď súd rozhodol o skončení pracovného pomeru, t.j. do 27.3.2014. Na základe písomného oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 31.8.2012 bol žalobkyňu priznaný plat vo výške 795,50 Eur v hrubom s účinnosťou od 1.9.2012, z ktorého súd vychádzal, lebo sa jednalo o funkčný plat priznaný žalobkyňu v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie a ktorý by kontinuálne pokračoval, ak by nebola daná žalobkyňu neplatná výpoveď podľa § 114 ods. 2 zákona č. 400/2009 Z.z.. Námietka žalobkyne, že to mal byť deň 28.8.2012, t.j. deň neplatného skončenia pomeru je preto neopodstatnená.

9. Funkčný plat žalobkyne bol určený zákonom č. 400/2009 Z.z., tvorí zložku platu a príplatkov určených mesačne sumou podľa § 81 citovaného zákona, teda nebolo právne významné, či žalobkyňa s oznámením o výške a zložení funkčného platu zo dňa 31.8.2012 súhlasila alebo nesúhlasila. Aj podľa záverov znaleckého posudku predstavovala suma náhrady mzdy za 16 mesiacov a 21 pracovných dní sumu 13.447,74 Eur. K návrhu žalovaného na nepriznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov, resp. na zníženie náhrady na sumu 2.897,21 Eur v hrubom, neboli splnené podmienky podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, pretože nešlo o výnimočný prípad.

10. Žalobkyňa po doručení výpovede bola nezamestnaná po dobu viac ako jedného roka. Zamestnala sa v spoločnosti Tesco Stores a.s. od 1.12.2013 s čistou mzdou približne 689 Eur, čo je v nepomere k funkčnému platu, ktorý dosahovala ako vedúca zamestnankyňa u žalovaného. Keďže žalovaný so žalobkyňou skončil pracovný pomer neplatne, náhradu mzdy by bol povinný naďalej poskytovať podľa pracovnej zmluvy, ak by nebolo došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru a je celkom zjavné, že má znášať hmotnú ujmu za porušenie zákona, ktorá predstavuje mieru zadostučinenia zamestnancovi za jeho porušenie. Na základe uvedených dôvodov rozhodol súd tak, že priznal žalobkyňu náhradu mzdy vo výške 13.447,74 €.

11. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP s tým, že stranám sporu nárok na náhradu trov nepriznal, lebo mali úspech každá len čiastočný a následne obidve strany sporu zaviazal na nahradenie trov štátu každého v 1/2, pričom tieto trovy štátu predstavovali odmenu súdnej znalkyne vyplatenú v celkovej výške 227,59 €.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie obidve strany sporu.

13. Žalobkyňa podala odvolanie proti výroku rozsudku o náhrade trov konania a o náhrade trov štátu, pretože tento výrok považuje za nesprávny. Pri rozhodovaní o trovách konania sa súd nevysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami a nerozhodol o všetkých trovách, vrátane trov v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, v dôsledku čoho pri rozhodovaní zároveň na vec aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie. Žalobkyňa teda proti tomuto výroku rozsudku podala odvolanie z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a písm. h/ CSP. Poukázala na to, že v konaní si uplatňovala nárok na náhradu mzdy žalovaným v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 28.8.2012. Súd prvej inštancie sa prídŕžal v konaní vypracovaného znaleckého posudku ohľadne vyčíslenia náhrady mzdy a návrh žalovaného na zníženie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov zároveň zamietol, nakoľko neboli dané žiadne výnimočné okolnosti v zmysle ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce. V nadväznosti na výrok o nároku na náhradu trov konania strán sporu rozdelil v rovnakom pomere aj náhradu trov štátu. Takéto závery čo do posúdenia nároku na náhradu trov konania však považuje žalobkyňa za nesprávne a v rozpore s doterajšími výsledkami konania ako so zákonom ustanovenými pravidlami. Žalobkyňa sa žalobou domáhala jednak vyslovenia neplatnosti skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru a jednak nároku na náhradu mzdy. O jej prvom nároku bolo rozhodnuté v jej prospech, čo potvrdil aj Krajského súdu v Košiciach rozsudkom č.k. 4CoPr/3/2014 zo dňa 22.1.2015, ktorý však výrok rozsudku o trovách konania zrušil s tým, že úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne rozhodnúť o trovách konania vrátane odvolacieho konania vzhľadom na vylúčenie nároku žalobkyne na náhradu mzdy na samostatné konanie. O trovách konania mal súd prvej inštancie teda rozhodnúť tak, že o nich bude rozhodované v konečnom rozhodnutí. Napriek uplynutiu viac ako dvoch rokov od právoplatného zrušenia výroku o trovách konania o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, o týchto doposiaľ nebolo rozhodnuté a bolo pre sporové strany viac než predvídateľné, že súd o trovách konania o neplatnosti štátnozamestnaneckého pomeru rozhodne spolu s trovami o nároku na náhradu mzdy, teda procesný úspech žalobkyne v konaní o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nebol vôbec zohľadnený. Tento postup súdu zakladá takú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie o trovách v napádanom rozhodnutí, založené na nesprávnej právnej kvalifikácii zákonných ustanovení. Aj pokiaľ ide o konanie o náhradu mzdy žalobkyňa má za to, že nemožno hovoriť o jej neúspechu, resp. tak nepomernom úspechu, že by jej nebola priznaná ani čiastočná náhrada trov konania. Aj z odôvodnenia napádaného rozsudku je zrejmé, že nárok uplatnený žalobkyňou bol dôvodný a námietky žalovaného boli súdom odmietnuté ako neopodstatnené. Pokiaľ ide o samotnú výšku priznanej náhrady mzdy, táto závisela od posúdenia súdu a vykonaného znaleckého dokazovania. Žalobkyňa trvá na tom, že napriek vyhoveniu žalobe len v časti v sume 13.447,47 €, ňou navrhovaná výška náhrady mzdy v sume 935,50 € mesačne za dobu 36 mesiacov od 1.11.2012 nebola svojvoľným uplatnením práva a mala oporu v zákone. Aj keď sa súd prvej inštancie nestotožnil s argumentáciou žalobkyne ohľadne uplatnenej výšky náhrady mzdy je nepochybné, že vychádzal striktne z predloženého znaleckého posudku, avšak nárok žalobkyne uznal a žalovaným požadované zníženie náhrady odmietol. Preto žalobkyňa má za to, že pri rozhodovaní o trovách konania jej táto náhrada mala byť priznaná v plnom rozsahu, resp. malo byť rozhodnuté o rozdelení náhrady pomerne podľa miery úspechu. Následne tak malo byť rozhodnuté aj o náhrade trov štátu. V tejto súvislosti je nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, a teda je zároveň nepreskúmateľné. V závere opätovne poukazovala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 4CoPr/3/2014, kedy už odvolací súd súdu prvej inštancie vytýkal, že pri trovách konania v spore danej povahy je nevyhnutné rozlišovať, že ide o dva samostatné nároky, pričom však súd prvej inštancie rozhodol jediným výrokom, a to výlučne na základe výsledkov konania o náhrade mzdy. Vzhľadom na vytýkané nedostatky žalobkyňa trvala na tom, aby napádané rozhodnutie v časti týkajúcej sa náhrady trov konania bolo odvolacím súdom zrušené a vec v rozsahu zrušenia vrátená súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie a zároveň si uplatnila aj náhradu trov odvolacieho konania.

14. Odvolanie proti rozsudku podal aj žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nakoľko podľa jeho názoru rozhodnutie súdu prvej inštancie vo svojom prvom výroku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na právny názor veľkého senátu Najvyššieho súdu SR občianskoprávneho kolégia a jeho uznesenie z 19.4.2017 sp.zn. 1MCdo 2/2017 s tým, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny

predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z 19. odseku odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd priznal náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, t.j. použil aktuálne platné a účinné znenie. Žalovaný na pojednávaní konanom dňa 13.6.2017, ako aj na nasledujúcich pojednávaniach poukázal na ust. § 251i ods. 4 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce, teda na prechodné ustanovenia účinné od 1.1.2013 zavedené zákonom č. 361/2012 Z.z., ako aj na ust. § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2012. Z ustanovení jednoznačne vyplýva, že výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1.1.2013 a nároky, ktoré z nej vznikli sa posudzuje podľa predpisov účinných do 31.12.2012. Znenie § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce účinné do 31.12.2012 jednoznačne stanovuje, že ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 9 mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy vždy za čas 9 mesiacov. Vzhľadom na to, že neplatná výpoveď bola doručená žalobkyni 28.8.2012, bola jej daná pred 1.1.2013, a teda nároky, ktoré z nej vznikli, sa majú posudzovať podľa predpisov účinných do 31.12.2012. Preto mala byť žalobkyni priznaná náhrada mzdy len za 9 mesiacov, t.j. vo výške 7.159,50 € (9 x 795,50 €). Navrhol, aby odvolací súd napadnutý prvý výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni náhradu mzdy len v sume 7.159,50 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

15. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá považuje napádaný prvý výrok rozsudku o priznaní náhrady mzdy za vecne správny a nie je dôvod na jeho zrušenie, ani zmenu. Aj napriek tomu, že žalobkyni nebola priznaná náhrada mzdy v takom rozsahu, ako to požadovala, odôvodnenie napádaného rozhodnutia dáva jasnú odpoveď na to, prečo súd došiel k daným záverom a nároku na náhradu mzdy vo výške 13.447,74 € vyhovel. Podľa jej názoru súd prvej inštancie aplikoval na vec na rozdiel od názoru žalovaného správny právny predpis a nemožno súhlasiť so záverom žalovaného, že na vec sa v zmysle ust. § 251i ods. 4 Zákonníka práce ako prechodného ustanovenia účinného od 1.1.2013 mal vzťahovať na nárok žalobkyne na náhradu mzdy a mal byť podľa neho posudzovaný. Znenie ust. § 251i ods. 4 Zákonníka práce jasne hovorí, že podľa predpisov účinných do 31.12.2012 sa posudzuje výpoveď zamestnávateľa daná zamestnancovi a nároky z nej. V prípade žalobkyne však nejde o nárok z výpovede, ktorý by spadal pod toto ustanovenie, pretože výpoveď bola neplatným právnym úkonom a z toho dôvodu ide o nárok, ktorý je potrebné posudzovať podľa platných predpisov účinných v čase rozhodovania súdu tak, ako to aj súd prvej inštancie urobil.

16. K odvolaniu žalobkyne proti výroku o trovách konania žalovaný písomné vyjadrenie nepodal.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal vec na základe podaných odvolaní, podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku bez nariadenia pojednávania. Po skonštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou preskúmal napadnuté výroky rozsudku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 CSP a dospel k záveru, že odvolania žalobkyne ale i žalovaného sú dôvodné.

18. Žalobkyňa použila odvolací dôvod podľa ustanovení CSP, z obsahu odvolania vyplýva, že použil odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/, h/ CSP, žalovaný v § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktorého dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad. Po oboznámení sa s vecou odvolací súd konštatuje, že odvolacie dôvody boli naplnené.

19. Žalovaný sa odvolal proti časti vyhovujúceho výroku rozsudku nad sumu 7.159,50 € a domáhal sa jeho zmeny, keďže súd prvej inštancie použil pri svojom rozhodnutí nesprávny právny predpis. Vyhovenie žalobe čo do sumy 7.159,50 € a výrok rozsudku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti neboli preto predmetom preskúmania odvolacím súdom a v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť.

20. Podľa § 252i ods.1 Zákonníka práce týmto zákonom sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2013. Podľa odseku 4 citovaného ustanovenia výpoveď daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012. Dohoda o skončení pracovného pomeru uzatvorená pred 1. januárom 2013 a nároky, ktoré z nej vznikli, sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2012.

21. Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce účinného do 31.12.2012 ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov.

22. Žalovaný ako zamestnávateľ dal žalobkyni neplatnú výpoveď dňa 28.8.2012, preto sa v zmysle § 251i Zákonníka práce posudzuje nárok žalobkyne na náhradu mzdy z neplatného končenia pracovného pomeru podľa ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce, účinného do 31.12.2012. Podľa gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia patrí žalobkyni náhrada mzdy, ktorá v tomto prípade prevyšuje 9 mesiacov len za 9 mesiacov. Neobstojí pritom námietka žalobkyne vo vyjadrení k odvolaniu, že na neplatnú výpoveď sa toto ustanovenie nevzťahuje. Odsek 2 ustanovenia totiž logicky nadväzuje na ods. 1, t.j. ide o nárok z neplatnej výpovede a znenie § 251i Zákonníka práce jednoznačne stanovuje, že sa vzťahuje na nároky, vzniknuté z výpovede daná zamestnávateľom zamestnancovi pred 1. januárom 2013, teda i z neplatnej.

23. Odvolací súd v súlade s § 388 CSP preto zmenil napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, lebo neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie a zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie 6.288,24 €.

24. Žalobkyňa sa odvolala proti výrokom o trovách konania a po ich preskúmaní odvolací súd dospel k záveru, že ich nemožno potvrdiť, ani zmeniť. Už vo svojom rozsudku č.k. 4CoPr/3/2014-124 zo dňa 22.1.2015 Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uložil súdu prvej inštancie v súvislosti so zrušeným výrokom o trovách konania opätovne rozhodnúť v konečnom rozhodnutí, keďže bolo rozhodnuté len o neplatnosti výpovede a nárok na náhradu mzdy bol vylúčený sa samostatné konanie. Napriek tomu súd prvej inštancie o týchto trovách vôbec nerozhodoval a už tým boli naplnené podmienky pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP. Preto boli výroky o trovách konania, vrátane o náhrade trov štátu zrušené a vec vrátená v súlade § 391 ods. 1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. Úlohou súdu prvej inštancie je postupovať podľa pokynov uvedených v rozhodnutí č.k. 4CoPr/3/2014-124 zo dňa 22.1.2015 Krajského súdu v Košiciach, rozhodnúť o všetkých trovách konania, správne určiť mieru úspechu aj s prihliadnutím na odvolacie konania, rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).